

ζωήδι τοῦ ἔρωτά σου λουλούδισε, δροσερὸ καὶ μὲ δελουδένια φύλλα, καὶ λεύτερο γέμισε τοὺς κόρφους σου καὶ τὸν κόσμον ὅλο μὲ τὸ θεῖο του τᾶρωμα. Κι δὴ τὴν ὁ οὐρανὸς, στήν ἀπεριόριστη λευτεριά του, φορτώθηκε μὲ μοιρῶνι ὄννεμα καὶ κλείστηκε γύρω τοῦ γέρω, καὶ λεύτερος ὁ βοριῶς κατέβηκε ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ ἀρχισε νὰ τρέχει σὰν τρελὸς, γεμάτος χαρὰ καὶ θυμὸ πάνω ἀπὸ τὴν λεύτερη ζωή, — τὸ λουλούδι τοῦ ἔρωτά σου ἀπὸ τὴν ἔλσησὶ τοῦ οὐκορπίσε τὰ φυλλοράκια στὴ γῆ, λεύτερα!» —

Καὶ λεύτερη ἡ ἀγάπη μου, ἀπλώθηκε πάνω ἀπὸ τὰ σκορπισμένα φυλλοράκια τοῦ ἔρωτά μου καὶ πάνω ἀπ' τὸν τρελὸ χορὸ τοῦ βοριῶ καὶ πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ τὰ μοιρῶνι ὄννεμα. —

«Καὶ τὸ ἀγκάθι ποῦ, καὶ ἀπὸ, λεύτερα διάλεξε τὴν ζωὴ τοῦ σκανιζόχοιρου, μὰ ποῦ ἡ ἀγάπη μοῦ τὸ γέννησε δὲν ἀπλώθηκε πέρα ἀπὸ τὴν βελόνες του, τριποῦσε τὰ γιερῶνι πόδι τοῦ βοριῶ διὰ περνούσαν χορεῖντις ἀπὸ πάνω του, καὶ βλαστημοῦσε γιὰ τὸ χορὸ τοῦ τρελοαγέρα, καὶ γελῶσε καὶ περιγελοῦσε πικρὰ τὸ τριπερὸ λουλούδι ποῦ εἶχε σκορπίσει τὰ φυλλοράκια του σὺν τὸ διαβεῖνι...» —

Κ' ἡ λεύτερη ἀγάπη μου ἀπλώθηκε πάνω καὶ ἀπ' τὴν βελόνες τοῦ ἀγκάθιοῦ καὶ κατέλαβε τὰ λεύτερα τὰ λόγια του καὶ χαμογέλασε μὲ καλοσύνη...

Μετὸς ἀπὸ τὸ παρᾶνθροῦ μου, οἱ λεῦκες φορτωμένες μ' ἀσημία κατεβάζον καὶ πάλι σηκώνον τὰ κεφάλια τους, σὺν τὸ πέρασμα τοῦ ἀέρα. Καὶ ἡ καρδιά μου χοροῦνι μὲς σὺν τὸ τρισοβάδι τῆς τοῦ Νόμου, τοῦ δυνάτοῦ πατέρα, καὶ τῆς λυγροῦς Λευτεριάς τοῦς μουσικὸς γάμους.

Κ' εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς Κόκκινης Κυρῆς πὺν βαθιὰ καὶ ἀπὸ τὴν Γνώση...

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΑΠΟ "ΤΗΣ ΖΩΗΣ Τ' ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ,"

ΑΥΡ'Α ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ

Αἰῶρα μεσημεριατικῆ. Τριγύρω
"Ὅλα μὲς σὺν τὸ λιποῦνι νεκρωμένα...
Σὺν πεθαμένους μοῦσχεται νὰ γείω
Καὶ μέσομου ξηραῖνι τὰ νεκρωμένα.

Τοῦ τζιζικα ἡ γωνὴ μὲ ξαναπαίρνει
Πῶς οὐ νίτῆς χρόνια φλογισμένα,
Μ' ἀπὸ μακρὸν μὲ σάλλινκα μὸν φέρνει
Μηγῶματα βαρετὰ καὶ κουρασμένα.

Καὶ πόθου δάκρυα πῶς ποτίζον
Τοῦς τάφους τῆς καρδιάς, ποῦ νὰν θαμμένα
Μάτιν γλυκὰ, ποῦ πῶν δὲ μ' ἀντικρῶζον,
Ἀγάπης λόγια ἀπὸ καιρὸ ὄβνομένα.

Λίγνινα, Ἰούλιος τοῦ 1918

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Τὴν ἀπόλυτη ὁμορφιὰ γυρέβουμε καὶ μὲς ποῦ θέλουμε τὴ γλώσσα μας ἀκέρια. Τὴν ἀπόλυτη ὁμορφιὰ ἔχει μέσα στὴν ψυχὴ του ὁ λαός, καὶ στὰ χεῖλη του τὴν ἔχει, ἀφοῦ τὴν ἀπόλυτη ὁμορφιὰ ὡς κ' ἡ γλώσσα του μᾶς τὴ φανερώνει.

Ψυχῶρης

ΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΩΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόγευμα μὸν σφάλλιον τὰ μάτια καὶ ὄλονυχτις μὲ ἀλάλητη μ' ἀγκάλιασε χαρὰ. σὰν τὸν ἀπὸν βυρῶνικα, στὰ γαλαξένια πλάτια μὲ τῶν ὄνειρων τὰ ἀλαφρὰ καὶ τὰ χονοῦ φτερά.

Μὰ τὴν ἀγῆν ἕνα χοιρὸν χαλάει, ποῦ τὰ τζάμια πετροβολοῦσε μὲ τρελλὸ Σατύρον ἀλαλαγμὸ, κ' ἕνας ἀγέρας πῶσπαζε τ' ἀδύνατα καλάμια μ' ἐρρίξαν ἀνεπάντεχα μπροστὰ σ' ἕνα γκρεμῖο.

ΚΟΣΜΟΣ

Μέσα στὴν σάλα ἡ οὐτιροφία χορεῖται, ἐνῶ σὺν τὸ πᾶν σὺν πεταλοῦδες φτερογῶν τὰ χέρια ὄραϊας κροίας ἄξαφνα σὺν ξεχειλίωμα τῆς εὐθυμίας ἀπάνω τὸ πέρασμα τὸ ἀλιβερῶν ἀκούστη μᾶς κηδείας.

Ἐβγήκαν σὺν παρᾶνθροα: μὲν γὰρ πεθαμένη, φίλη τιστὴ τῆς οὐτιροφίας ἐκάναν τὸ σταυρὸ τους καὶ ξαναμπαῖκανε βουβοὶ, σκεφτοὶ, οὐλλογοισμένοι.

Σὲ λίγο, φλογερότερη φριχτήναι σὺν χορὸ τους!

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΗΡΑ

Πολλὲς φορὲς ὅπου ἡ ψυχὴ σ' ἕνα βαθὺ μεδίσι τοὺς πόθους καὶ τὰ θάσανα ζητᾷ νὰ λησμονήσει, κορυμνὴ ἡ Μοῖρα κάπου ἐκεῖ τὸ χέρι τῆς ἀπλώνει καὶ τὸ πιστὸ τῆς λησμονίας τὸ δυνατὸ νερόνει.

Κι ἄλλοτε πάλι ποῦ ἡ ψυχὴ τὴν ὁμορφιὰ ἀνικρῶζει καὶ μὲς σὺν τὰ μάτια θάσπη τῆς νὰ ξεχαστεῖ πασχίζει καὶ νᾶνεθεῖ χορογῶνι οὐ σφᾶϊσαν ὄνειρῶνι παρᾶνθροεῖ καὶ ἀλυχάει τῆς Ζωῆς ἡ ἀχόρταρη ἔννοια.

ΒΡΟΧΗ

Τὰκ - τὰκ... Ἀδιάκοπα ἡ βροχὴ πέφτει. Τριγύρω ἡ (πλάση) μισοσβουμένη ἀπλώνεται σὺν ζωογραφιὰ πιαλῆ. "Ἐνα ἀποκάρωμα βαρὸν τὰ πάντα ἔχει σκεπάσει" Σὺν ἴσκιος οἱ ἀνθρώποι περνοῦν χορῶν, δίχως λαλιὰ.

Μέσα σὲ θλίψης πέραγο πλέει ἡ ψυχὴ μου, πλέει, κ' ἡ στενοχώρια σὺν βραχνῆς μὸν πνίγει τὴν καρδιά, μὲ προσευχὴ παρᾶξενι τ' ἀχέλι μου ὄλο λέει καὶ — τὰκ - τὰκ - τὰκ... ἀδιάκοπα πέφτει ἡ βροχὴ (βαρετὰ...)

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ